Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar. 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Præstedømmet fra Adam til Joseph Smith.

(Fra „Millennial Star")

Idet vi henlede vore Læseres Opmærksomhed paa de store Mænd, der have været og ere i Besiddelse af Præstedømmet, kunne vi ikke undlade, for at lade Emnet vederfares den Ret, det bør have, at drøfte det fra den allerførste Begyndelse af, og derved vise den Magt og Myndighed, Præstedømmet har skjænket de Mænd, der bleve kaldede til og beseglede med det.

Hvad er en Guds Prophet, Seer eller Aabenbarer, eller hvad vare Mænd som Noah, Moses, Abraham, Christus, de første Apostler, Joseph Smith og hvad ere Propheterne og Apostlerne i denne sidste Huusholdning? Disse have altid været vigtige Spørgsmaal for Menneskene, dog ere de endnu vigtigere for den Slægt, i hvilken vi leve. Vi troe ikke, vi ere istand til at kunne besvare disse Spørgsmaal tilfredsstillende, thi dertil udfordres en fuldkommen Kjendskab til Saliggjørelsens Plan i alle dens Virkninger ligefra den Tid af den blev bestemt i Himmelraadene og indtil Enden. Men en saadan Kundskab besidder Mennesket ikke; endnu har han kun naaet til et vist begrændset Punkt.

Ordene Prophet, Seer og Aabenbarer give kun tvetydige Ideer, synes Nogle; vi ville derfor prøve paa at give noget Lys i Sagen, paa det de Hellige bedre kunne fatte den Stilling, de indtage, og paa samme Tid erfare, i hvilket Forhold de staae til dem, der ere kaldede over dem i Præstedømmet; derved vil man blive istand til at see Vigtigheden af at vandre fremad paa den Sti, der er dem anviist til Salighed.

Nogle Propheter ere blevne sendte til Folket for at raabe Omvendelse til det og kundgjøre de Straffedomme eller Velsignelser, Herren har beredet for det og til at forudsige tilkommende Begivenheder, eftersom Aabenbaringens Aand har viist dem disse i Syner. Andre ere blevne sendte ikke alene for at advare og prophetere for Folket, men de vare ogsaa begavede med den nødvendige Kraft til at lade de Tildragelser, de have forudsagt, gaae i Opfyldelse.

Af den korte Beretning, der findes i Bibelen angaaende Præstedømmet, erfare vi, at der var aldrig nogen Tid, i hvilken der ikke var en Mand eller flere Mænd paa Jorden, der havde Aabenbaringens og Prophetiens Nøgler ligefra Adam til den sidste af Jesu Christi Apostler i Midten af Tiden. Saadanne Mænd have taget vigtig Deel i Udførelsen af den store Saliggjørelses Plan; de have besiddet Nøglerne til det evige Liv for de Generationer, blandt hvilke de levede, og de ville fremdeles vedblive at indtage de vigtige Stillinger, de her i Livet indtoge, og deres Magt og Myndighed vil vedblive at tiltage i Evighed, medmindre de have forspildt deres Ret dertil ved en eller anden Ulydigheds-handling her paa Jorden.

Alle de Mænd, som have været eller skulle blive begavede med det hellige Præstedømme, have modtaget eller vil i Fremtiden erholde det efter deres Forgjængere, og baade den Enes og Alles Gjerninger og det, de have udført, er nødvendigt til deres indbyrdes Fuldkommengjørelse. Dersom det Slør, der nu dækker Menneskenes Sind, var borttaget, saa at de kunde see, hvilken Indflydelse, de Mænd, der nu besidde Præstedømmet, udøve paa Verdens Skjebne, saa vilde Nødvendigheden af at adlyde disses Raad og handle retfærdigt staae klart for Menneskene og de vilde da ikke, saaledes som Tilfældet nu er, kun have Handlefriheden at støtte sig til og ved den vælge mellem Ret og Uret.

Præstedømmet har ingen Grændser, thi det er „uden Dages Begyndelse og Aars Ende;" det omfatter alle Guddommens store Sandheder og Grundsætninger. Alt, hvad der leder til Ophøielse, Fremgang og Herlighed, indbefattes i det. Det omfatter de Planer, efter hvilke Alt, hvad den Almægtige har dannet, er blevet til og efter hvilke Skabelsen vil vedblive at være og forøges bestandig.

Naar det melchisedekske Præstedømme besegles paa Mennesket, giver det ham Kraft til praktisk at lære Alt hvad der ophøier Guderne og det, der vil berede ham til at have deres Selskab. Den største Velsignelse, dette Præstedømme skjænker dem, der besidde det, er, at de faae saa stor Magt, at de kunne give det evige Liv til dem, der ere det værdige.

De, som erholde en saa stor Velsignelse, som den her omstrevne, maae vise den største Lydighed mod dem, der ere stillede over dem. Naar en ny Verden bliver frembragt, som forherliges ved de mange Millioner herliggjorte Væsener, ville alle Guderne glæde og fryde sig over deres forøgede Herlighed, thi det evige Præstedømme har ved Pagter knyttet sine Interesser saa vel sammen, at Egenkjærlighed eller Egennytte ikke kjendes mere, men den største Enighed hersker overalt. Den Vei, som leder til disse ophøiede Stillinger, er den, paa hvilken Apostlerne og Propheterne i gamle Dage vandrede, og det Præstedømme, som omfatter alle Ting, er det samme, som blev beseglet paa dem og med dette blev Joseph, Brigham og de andre Propheter og Apostler i vore Dage ligeledes beseglede.

Denne Kjæde eller Fortsættelse af Præstedømmet har strakt sig fra de celestiale Verdener ned til Mennesket i hans faldne Tilstand, paa det at han, ligesom de, der ere gaaede forud for ham, maa naae til Ophøielse. Præstedømmets Ordinantser ere blevne lærte i forskjellige Tidsperioder og de ere blevne antagne og forkastede ligesaa mange Gange og paa forskjellige Maader. Nogle have overtraadt eller forandret dem og ere gaaede til Fortabelse, medens Andre ved Lydighed have erholdt Opstandelsens Nøgler og

ere indgaaede til den Herlighed, hvortil de ved deres gode Vandel havde gjort dem værdige.

For den, der er flittig i Udførelsen af sine Pligter i Præstedømmet, stiger Arbeidet bestandig, saa at hans Magt ogsaa kan tiltage ved dens rette Anvendelse. Mennesket vil erholde Løn for sine Gjerninger; har han handlet urigtigt og uretfærdigt, vil Straffen ikke udeblive, men har han gjort hvad han burde gjøre, vil Velsignelsen ogsaa følge efter; de Ugudelige ville altsaa selv være Skyld i de Straffedomme og Tugtelser, der skulle udgaae over dem, medens de Retfærdige selv have arbeidet for den Herlighed, de ville erholde.

Vi ville i det Følgende vise hvorledes dette Præstedømme blev given denne terrestriale Verdens Beboere fra det celestiale Rige. Den jødiske Beretning om Skabelsen siger, at efterat Jorden var dannet, var der intet Menneske, som dyrkede Jorden. Dette var ikke den eneste eller den største Mangel; der fandtes Ingen til at udføre Himmelens Befaling. Der var Ingen, der kunde deeltage i Dødeligheden og forplante Gudernes Slægt, saa at deres aandelige Børn maatte erholde Legemer og modtage Belærelse og erholde Kundskab i Erfaringens Skole. Det er klart, at det var i dette Øiemed Adam og Eva bleve satte paa Jorden, hvilket tydelig læres af den første Befaling til dem: „Vorder frugtbare og mangfoldige."

Efterat Adam og Eva havde nydt Dødelighedens Frugt, synes det at fremgaae af Skriften, at Guderne holdt et Raad derom. Vi læse i 1ste Mosebog, 3die Cap. 22de Vers: „Og Gud Herren sagde: See, Adam har været som Een af os, til at kjende Godt og Ondt."

Af dette lære vi, at Adam ikke alene var dannet som Guderne, men at hans Kundskab om Godt og Ondt var det, som skulde ophøie ham blandt Guderne; for at han tilfulde kunde være dem liig, gav den Herre Gud ham Ret til at regjere over al Jorden og alle dens Skabninger. „Og Gud sagde til dem: vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gjører Eder den underdanig, og regjerer over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle, og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden." Dersom Herren nogensinde har taget den Magt og Myndighed tilbage, han gav Adam over Jorden og dens Skabninger, har han sikkerlig ikke fundet det nødvendigt at underrette Verden derom. Da man ikke kan bevise, at Herredømmet over Jorden er bleven Adam berøvet, men da derimod alle Aabenbaringerne bekræfte, at han endnu besidder den samme Magt, som forhen, maa man følgelig antage, at han har vedblevet at styre denne Jord og ledet hans aldrig ophørende Afkom og deres Skjæbne. Ligefra den Gang, han fik denne Befaling i Edens Have, har han vedblevet at arbeide flittigt for at udføre de Befalinger, den Herre Gud har givet ham angaaende dem, han skulde regjere over, for at bringe dem til Lydighed mod sin Villie. Dette vil fuldkommen skee, naar den Tid kommer, da hvert Knæ skal bøie sig og hver Tunge bekjende, at han er Gud og Herre over hele Jorden; saa ville Propheten Brighams Ord, naar han taler om Adam, blive forstaaede: „Han er vor Fader og vor Gud, og den eneste Gud, med hvem vi have at gjøre." Da vi nu have viist hvorledes det første Menneske, Adam, blev en Gud, spørge vi, hvorfor kunne Millioner af hans Børn ikke ogsaa komme i Besiddelse af den samme guddommelige Kundskab og Magt? De Apostler, Propheter og Seere, som have levet paa Jorden fra Adams Dage af, have jo været Fornuftvæsener,

som nedstammede fra ham og som ved at gjøre Faderens Villie have erholdt af hans Herlighed og ere blevne Arvinger til hans stadig stigende Magt og Myndighed.

Gud saae, at iblandt hans talrige Afkom var der Nogle, der vare ædlere end Andre og derfor istand til at bære større Ansvar og tage vigtigere Deel i Gjenløsningens store Værk. Disse valgte han forud og bestemte dem til at udføre en vis Deel af det Arbeide, han vilde have gjort, og naar den betimelige Tid kom, see vi, at de viste sig her paa Jorden efter Præstedømmets Slægtlinie. Eftersom de vare blevne kaldede i Aanden og vare Arvinger efter Kjødet, kom de ned paa Jorden, fuldkommen beredte til at tage fat paa det Arbeide, der var bestemt for dem og de nøde Frugterne deraf og ere nu deelagtige med Faderen i hans Herlighed og Ophøielse. Først i Rækken blandt disse ædle Sønner staaer Jesus Christus, Som Arving til sin Faders Rige ved sin Fødselsret har han viist sig fuldkommen værdig til den høie Stilling, han indtager, idet han frivillig opoffrede sig til Forsoning for sin Faders Slægt. Faderen har derfor givet ham Saliggjørelsens Nøgler og Magt til at oplukke Dødens Porte, sprænge Gravens Baand og lade de Gode og Ædle opstaae i en herlig Opstandelse. Det var ham, der skulde sætte Kronen paa det store Gjenløsnings Værk og Midten af Tiden blev udseet som passende til at gjøre det store Offer i. Denne Jesus var et Menneske liig andre Mennesker og naaede til Ophøielse ved at taale Alt, paa det han maatte overvinde Alt, og nu er hans Magt saa forøget, at han indtager en Plads ved Faderens høire Haand. Efter Jesus indtage hans Brødre en fremragende Plads, thi de vare hellige Mænd, som troligen udførte det Hverv, der var anbetroet dem for deres himmelske Fader; de have erholdt Lønnen for deres Bestræbelser og ere blevne Guds Arvinger og Christi Medarvinger. Disse Mænd handle uafhængig af alle Andre og ere ikke ansvarlige for deres Handlinger for Andre end Jesum, som udsendte dem.

Herren har i denne Tid fundet det viist, at drage Sløret tilside for vort Blik og aabenbare os hvilken Stilling, de gamle og ærværdige Mænd, som levede paa Jorden før Christus, nu indtage. I en Aabenbaring, Propheten Joseph Smith erholdt angaaende celestialt Ægteskab, siger Herren om Abraham, Isak og Jacob: „Og fordi de ikke gjorde Andet end det, de bleve befalede at gjøre, ere de gaaede ind til deres Herliggjørelse, ifølge Forjættelserne, og sidde paa Throner; de ere ikke Engle, men Guder." Alle, som leve paa Jorden og udøve Retfærdighed, ligesom disse vore gamle Forfædre gjorde, ville erholde lignende Velsignelser, Magt og Herredømme, thi Gud seer ikke paa Personer, men dømmer alle Mennesker retfærdigt efter de Gjerninger, de have udøvet her i Livet. Vi have altsaa en Række af Guder ligefra Adam ned til Christus og hans Apostler idetmindste. Eftersom alle Mennesker ere skabte i Adams Billede, ligesom han er dannet efter sin Faders, og da Alle besidde Kundskab om Godt og Ondt, ville de, naar de have modtaget Præstedømmets Nøgler og Kraft og naar de ved deres gode Gjerninger erholde dets Velsignelser, lede og regjere deres eget Afkom og have Magt til at forløse, luttre og ophøie deres Slægt, indtil denne kommer i Besiddelse af lignende Magt og Herlighed, saaledes som Tilfældet var med Adam, Abraham, Isak og Jacob.

Hvilken Stilling indtog Apostlerne og Propheterne, som levede i gamle Dage her paa Jorden? Dette Spørgsmaal var uhyre vigtigt for dem, til hvem de bleve

sendte, og det er af ligesaa megen Vigtighed for os, forsaavidt som det Forbigangne og Nærværende er forenet. Den Stilling, de indtoge dengang, er liig den, Nutidens Apostler og Propheter beklæde. Disse hellige Mænd havde dengang og have endnu Noglerne eller Midlerne til Menneskets Opreisning og Frelse paa deres Tid, og det er kun ved deres Betjening, at Præstedømmet atter er blevet gjengivet til Jorden og Mennesket nu kan erholde det evige Liv. Retfærdige Mænd ere Tid efter anden blevne sendte til at lede og styre Menneskene efter Præstedømmets Love og Regler, og alle de, som ikke ville lytte til deres Raad, maae lide Straf for deres Ulydighed.

Herren befalede Noah at prædike Retfærdighed for Antediluvianerne, og vi see det var kun ved Lydighed til hans Raad de erholdt Frelse, thi de bleve næsten Alle ødelagde timelige og deres Aander bleve kastede i Fængsel indtil deres Befrielsesdag kom. Gud kaldte Moses til at være et Middel til at befrie Israel fra Trældom og lære dem hans Bud og Befalinger i Ørkenen og underrette dem om hvorledes de skulde leve dagligen for at opnaae Frelse og erholde Velsignelser i det næste Liv. Herren har altid agtet og vil i Fremtiden agte sine Tjenere. Vi have et tydeligt Exempel herpaa, idet han ikke vilde nedlade sig til at tale med Andre end Moses paa Israels lange Vandring til det forjættede Land, endskjøndt der dog var en stor Skare Mennesker. Naar Folket ikke vilde adlyde Mose Raad og Befalinger, revsede og tugtede Herren det indtil det omvendte sig og blev lydigt.

Den Stilling, Noah og Moses indtog paa deres Tid, er den samme som enhver anden Prophet eller Aabenbarer, der nogensinde levede, beklædte, og den samme, som Propheterne nu og i Fremtiden ville indtage. At forkaste en Herrens Tjeners Raad, er det samme, som at forkaste den Maade, paa hvilken man kan opnaae Frelse og Salighed. Ingen kan opnaae celestial Herlighed i Guds Rige uden at være bleven belært om det evige Livs Love og Ordinantser af Mænd, som Herren dertil har beskikket. Ved at forkaste Jesus og hans Apostler tillukte baade den Tids Jøder og Hedninger Saliggjørelsens Dør saavel for dem selv som for deres Børn i mange Slægter, indtil de havde udsonet Straffen for deres Overtrædelse og Haardnakkethed.

Efter at have viist hvilken Magt Præstedømmet satte dem i Besiddelse af, som vare kaldede i og beseglede med det fra Adam til Christus og hans første Apostler, staaer det nu tilbage for os at forbinde det Forbigangne med det Nærværende og vise hvorledes og hvornaar Propheten Joseph Smith fik Magt eller Myndighed til at organisere Guds Rige paa Jorden og til at indsætte Andre til at handle i sit Sted, efterat han gik bort fra denne jordiske Tilværelse.

Da Folket i Midten af Tiden havde ihjelslaaet Jesus og forfulgt og forhaanet dem, der troede paa hans Vidnesbyrd, fornægtede det Aabenbaringens Aand aldeles, hvilken er det sammenbindende Middel mellem Himmelen og Mennesket, eller den Maade, hvorpaa Mennesket kan blive underrettet om Guds Villie og Hensigter. Af denne Aarsag have de efterfølgende Generationer maattet vandre i Mørke og Uvidenhed indtil en Slægt opreistes midt paa Jorden, som var istand til at modtage Præstedømmet og atter samle de Retfærdige sammen og berede dem til at arve Jorden efterat de Ugudelige vare udryddede deraf.

Herren har sikkerlig holdt mange ædle Aander i Beredskab til at komme hertil Jorden paa den Tid, han vilde udføre sin sidste og store Gjerning — Tidernes Fyldes

Huusholdning. Iblandt disse blev Joseph Smith udvalgt til atter at forny Forbindelsen med Himmelen ved Aabenbaring og at staae som Leder eller Hoved for den Sidste-Dages Uddeling. Denne Huusholdning indbefatter og omfatter Alt og Alle, saa at de tidligere Uddelinger ville være forenede med denne. Naar Sagen altsaa sees fra denne Side, maa Alt hvad der angaaer Propheten Joseph Smith være af største Interesse for den nulevende Slægt, og den Stilling, han indtager, er langt vigtigere end mange af de Hellige endog antage den for at være.

Nogle kunne maaskee spørge hvorfor Herren valgte Joseph Smith, en ulærd Yngling, til at handle i Guds Sted i et saa stort Værk? Vi svare, fordi der i hans Aarer flød Præstedømmets rene Blod, hvilket var gaaet i Arv i lige Linie i mange Slægtled fra Fædre, der aldrig forspildte deres Ret til at nyde dets Kraft og Velsignelser for sig og sit Afkom. Af denne Grund var han den bedste Mand paa Jorden til at udfylde denne vigtige Plads. Liig Andre, der have udført store Missioner, var han opdraget simpelt og maatte arbeide for sit Brød, men hans Sind blev Tid efter anden oplyst ved Syner og Engles Betjening, hvorved han blev beredet til den store Gjerning, han var udseet til at udføre.

Da den bestemte Tid kom, blev det aaronske og melchisedekske Præstedømme beseglet paa ham af dem, der sidst besad det her paa Jorden; thi efter Præstedømmets Orden var det deres Ret at skjænke det til Andre. Brødrene Joseph Smith og Oliver Cowdery bleve ordinerede til det aaronske Præstedømme den 15de Mai 1829 under følgende Omstændigheder, som Br. Joseph har optegnet i sit Levnetsløb: „Paa en vis Dag i den paafølgende Maaned gik vi ud for at bede og adspørge Herren angaaende Daab til Syndsforladelse, hvilken vi fandt omtalt i Oversættelsen af Tavlerne. Medens vi saaledes bade og paakaldte Herren, kom der et Sendebud ned fra Himmelen i en klar Sky, og han lagde sine Hænder paa os og ordinerede os, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, lægger jeg Aarons Præstedømme i Messiæ Navn, hvilket Præstedømme holder Nøglerne til Engles Betjening, og til Omvendelsens Evangelium, og til Daab i Vandet til Syndsforladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget af Jorden, indtil Levi Sønner atter frembære Offer for Herren i Retfærdighed." Han sagde, at dette Aarons Præstedømme havde ikke Fuldmagt til at lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave, men at den skulde gives os herefter.

„Det Sendebud, som ved denne Leilighed besøgte os, og paalagde os dette Præstedømme, sagde, at hans Navn var Johannes, den samme, som i det Nye Testamente kaldes Johannes den Døber, og at han handlede under Bestyrelse af Petrus, Jacob og Johannes, hvilke holdte det melchisedekske Præstedømmes Nøgler, hvilket Præstedømme han sagde skulde i sin Tid blive paalagt os."

De særlige Omstændigheder ved Br. Josephs Kaldelse til det melchisedekske Præstedømme ere endnu ikke blevne offentliggjorte, men af en Aabenbaring, given ham i September 1830, fremgaaer det, at Peter, Jacob og Johannes kaldte og ordinerede ham til det høiere Præstedømme.

Eftersom Joseph Smith selv fik Præstedømmet uden Vederlag af Peter, Jacob og Johannes, skjænkede han den samme Magt og Myndighed til Andre, der vare værdige til at være hans Eftertrædere, saa at de, efter hans Martyrdød, kunde rulle det store Værk fremad, hvis Begynder Himmelen havde udseet ham til.

Vi have nu viist hvorledes Præste-

dømmet er gaaet i Arv og hvorledes Evangeli-Uddelingen i gamle Dage er forbunden med Tidernes Fyldes Huusholdning, og endelig hvorledes Præstedømmet vil vedblive at gaae i Arv. Der vil ikke nogensinde blive lagt nogen anden Vei til Frelse for Menneskenes Børn, end den, som Herren ved Broder Joseph Smith har anviist, eller som Propheten Brigham Young eengang sagde: „Det skulde ikke forbydes nogen Mand eller Qvinde at indgaae til Faderens og Sønnens Nærværelse og nyde Ophøielse, naar de ville vandre paa den Vei, han (Joseph) har udpeget." Vi see altsaa, at de lyse Forhaabninger, som de Hellige nære om at erholde det evige Liv, skrive sig fra de Aabenbaringer, Joseph har modtaget, og han udgjør derfor et vigtigt Led i Kjæden for vor Saliggjørelse.

Propheten Joseph er for denne Slægt hvad Noah var for Antediluvianerne, eller Moses for Israels Børn. Han er den Eneste ved hvem Menneskeт kan erholde timelig og aandelig Frelse. Herren vil altid erindre, at Joseph var Hovedet for denne sig Uddeling, og Alle, som forkaste de Lærdomme, der ere blevne aabenbarede ved ham, ville vedblive at vandre fremad i Mørke og Vildfarelse og gaae en sikker Undergang imøde. Hans Mission var og er vigtig; eftersom han troligen udførte det, der var bleven ham paalagt, ville Frugterne af hans Flid og Udholdenhed stedse tiltage og han vil nyde dem.

Skjøndt Br. Joseph beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod og er gaaet bag Sløret, arbeider han dog endnu i Forbindelse med dem, der ere i hans Sted her paa Jorden og med de retfærdige Mænd, som vare gaaede forud for ham, for at fuldkommengjøre de Sidste-Dages store Begivenheder. Han vil blive ophøiet ligesom Abraham, Isak og Jacob, sidde i Gudernes Raad og i Forening med sine Medarbeidere fuldføre det store Forløsningsværk. De, som antage hans Vidnesbyrd, ville ligesom han komme i Besiddelse af det evige Liv. Han og hans Brødre ville komme til at dømme dem, der foragtede hans Raad og Formaninger, spottede hans Myndighed, forfulgte de Hellige og udgjød de Retfærdiges Blod.

Naar Ældsterne i denne Kirke gaae ud iblandt Jordens Nationer for at prædike Evangeliet, leder Aanden dem til at vidne om Joseph Smiths guddommelige Sendelse. Uden at de bære dette Vidnesbyrd, mærke de snart, at deres Prædiken er forgjæves. Hvorfor er dette saaledes? Fordi det er det afgjørende Punkt, — den Prøvesteen, der skal lægges paa denne Slægt for at erfare enten den vil annamme Evangeliet eller forkaste det. Dersom Menneskene ville annamme Joseph Smith, ville de antage den Herre Christus, som udsendte ham; dersom de forkaste Propheten og hans Lærdomme, forkaste de Saliggjørelsens Evangelium og dets Velsignelser.

Jesu Apostler i Midten af Tiden vare ikke udsendte for at bære Vidnesbyrd om Moses eller Propheterne for Jøderne, thi de troede allerede paa dem, men de vare udsendte for at forkynde, at den samme Jesus, som Jøderne havde korsfæstet, var Messias — Guds Søn — og at han havde sprængt Gravens Baand, opstaaet fra de Døde og sad nu ved Faderens høire Haand. Det synes, at det dengang var ligesaa umuligt eller idetmindste vanskeligt at faae Folket til at troe den Kjendsgjerning, at Jesus var Messias og, at han var opstanden og sad i Himmelen ved Faderens høire Haand, som det nu er at faae denne Slægt til at troe, at Joseph Smith var sendt af Gud; at han blev myrdet fordi han bar Vidnesbyrd om den Herre Christus og at han, efter at have lidt og taalt Alt, ja endog Døden, ligesom

hans ældre Broder Hyrum, har overvundet Alt og vil, tilligemed sin Broder, blive kronet i hans himmelske Faders Rige. Det er ligesaa nødvendigt nu at have Tro paa Propheten Josephs guddommelige Mission for at opnaae Frelse, som det i Midten af Tiden var at troe paa den korsfæstede og opstandne Forløser.

Bekjenderne af de christne Sekter i vore Dage ere begjærlige efter at opnaae Velsignelser som dem, de gamle Hellige nøde, medens de oversee lignende Naadegaver, som dog ligge indenfor deres Omraade. De see tilbage til de ældste Dage, som de eneste i hvilke mægtige Gjerninger bleve udførte og hellige Mænd levede, ja de ønske endog, at de havde levet i de gode gamle Tider, da Abraham, Moses, Peter eller Paulus var paa Jorden. De troe, de vilde have været overordentlige rene og hellige, hvis de havde levet dengang, men de ere dog for blinde til at kunne opdage, at Udøvelsen af de samme gode Gjerninger, der dengang retfærdiggjorte Menneskene, ogsaa nu bevirke det samme Resultat og at de Lærdomme, der bleve efterlevede, ere evige og at de ogsaa nu kunne opnaaes og efterkommes. Deres Retfærdighed overgaaer neppe Pharisæernes og de Skriftkloges, thi de forfølge de Hellige i vor Tid fordi de troe paa og leve efter de samme Principer, ved hvilke Abraham blev ophøiet og Stephanus stenet tildøde.

De Christne i vore Dage ville sikkerlig erkjende, at Overtrædelse i Hoer var en stor Forbrydelse i gamle Israels Dage, da de Skyldige bleve ihjelslaaede, medens man i vor Tid næsten ikke har nogen eller idetmindste en meget naadig Straf for samme Forbrydelse, ja Nogle gribes endog af en hellig Harme ved Tanken om at Nogen skulde lide Døden i vore Dage for Overtrædelsen af det sjette Bud. De troe, at Polygami var ganske ret og overeensstemmende med Himmelens Villie i Abrahams, Isaks og gamle Davids Dage, men nu erklæres det at være utaaleligt, skjændigt og nedværdigt, medens idetmindste den halve Verden søler sig i Tøilesløshed og Ryggesløshed, ja visse Qvinder ere endog udpegede eller berettigede til at tjene Prostitutionen. De kommende Slægter ville undre sig over, at dette Princip blev forkastet af de saakaldte Christne i vore Dage.

Som det er med Lærdomme og Skikke saaledes er det ogsaa med hellige Mænd og hellige Optegnelser. Den christne Verden anerkjender de gamle Propheters og Apostlers guddommelige Sendelse, men da Joseph Smith kom i en lignende Mission, blev han forkastet og ihjelslagen. Skjøndt Bibelen har mange grammatikalske Feil og synlige Uovereensstemmelser, som ere fremkomne ved de forskjellige Oversættelser af uinspirerede Mænd, saa har man dog Tillid til og Tro paa den og man antager, at den Sandhed, den indeholder, skal vedblive at være gyldig; men naar Mormons Bog presenteres, skjøndt den vidner om den samme Jesus og fremsætter de samme hellige og ædle Principer, som Bibelen, og det endog i et mere simpelt, men tydeligt og forstaaeligt Sprog, antages den for en Fabel eller et Bedrageri og den Mand, som frembragte den, udraabes som en Guldgraver og Fanatiker.

Man burde ikke alene holde sig til Bibelen, men burde ogsaa læse Mormons Bog og andre Bøger, der indeholde de samme Lærdomme som dem, den hellige Skrift lærer. Propheten Josephs Levnetsløb burde ogsaa læses med Interesse, ikke alene for at see Saliggjørelsens Theori deri, men for at anvende hans Raad paa sig selv og sætte dem i Udførelse.

Vi forvente ikke, at de, som ikke have adlydt Evangeliet og faaet den Hellig-Aands Gave, troe paa hvad vi have strevet

om denne Gjenstand, thi der udfordres en ubetinget Tro paa Joseph Smith som en inspireret Prophet eller Apostel, forend man kan antage hans Lærdomme som hellige og guddommelige.

Joseph Smiths Levnetsløb, som nu offentliggjøres, vil blive det samme for Nutiden og Fremtiden som Bibelen og Mormons Bog var for Fortiden. Det indeholder en udførlig Beretning om Saliggjørelsens store Plan; det omhandler hvorledes de Hellige skulle indsamles og Guds Rige oprettes paa Jorden saavelsom mange andre store Begivenheder, der alt for længe siden ere forudsagde af Propheterne og som høre til denne Uddeling. De Hellige burde læse denne Optegnelse og lære deres Børn de hellige Forskrifter og Lærdomme, den indeholder; Forældre burde efterlade deres Afkom disse grundige Kundskaber, ikke blot ved at skjænke dem Bøger paa gamle, støvede Hylder, men de burde indprænte dem paa Børnenes unge Sind, saa at hverken Tid, Fristelse, Død eller Evighed kunde rokke dem, men at de maatte være som en Brønd med levende Vand i, udspringende fra Sjælens rene Kilde i det evige Liv.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Vi optage efter „Millennial Star“ Følgende:

Udvandringen og Bevæggrundene dertil.

Det er os særdeles kjært at kunne underrette de Hellige i Missionen om, at der er al Udsigt til, at der ogsaa iaar vil blive sendt Vogne fra Saltsøstaden til Florence for at kjøre de fattige Hellige hjem paa, ligesom skeet er i de sidste to eller tre Aaar. Mange af de Hellige følte sig mismodige over at dette ikke skulde blive Tilfældet iaar, hvilken Tanke de havde faaet fra Breve, skrevne af deres Slægtninge og Venner i Utah, som betvivlede, at der vilde blive sendt Vogne og Kreaturer til Florence, da de troede, at der var Brug for dem i andre Retninger. I et Brev, som vi nylig have modtaget fra Præsident B. Young, hedder det: „Endnu har man kun talt lidt her om det kommende Foraars Emigration, skjøndt man formoder, at Veien vil være aaben, i hvilket Tilfælde man agter at sende Kjøretøier ned til Florence, ligesom de foregaaende Aar; Antallet af disse er dog endnu ikke bestemt. De ville efter al Sandsynlighed ankomme til nævnte Sted omtrent den 1ste Juli. Hvad de saakaldte uafhængige Emigranter (dem, der selv betale Reisen heelt op til Utah) angaae, da vilde det være raadeligst at sende dem saa hurtigt afsted, at de kunde være i Florence, udrustede og færdige til at afgaae derfra, saasnart der er Græs nok til Trækdyrenes Ophold, men en saa tidlig Afreise vil sikkert bevirke en væsentlig Forhøielse i Prisen for Overfarten til New York. De vil dog selv bedst vide om det kan betale sig, at det Antal, der reiser paa egen Bekostning, begiver sig saa tidlig afsted eller ikke. De Emigranter, der skulle reise med Kirkens Vogne over Sletterne, have bedre af at afreise senere, thi, da de ere mindre bemidlede og det

koster at leve hver Dag i den Tid, de vente paa Kjøretøierne, saa vilde deres Penge snart være udgivne, hvorimod de i Hjemmet baade kunne vedblive deres Beskjæftigelser længere og leve billigere."

Det er klart at see af Ovenstaaende, at Præsident Young trygt stoler paa, at Veien vil vedblive at være aaben for Emigrationen og at han vil sende Kjøretøier til Florence til de Fattiges Hjælp, som ikke ere istand til selv at betale deres Reise over Sletterne. Vi ere overbeviste om, at det vil glæde alle de Hellige i denne Mission at høre denne Nyhed, eftersom det synes at Krig og Urolighederne ville tiltage i gamle Babylon, hvilket har bevirket, at Enhver, der oprigtigt elsker Zion, har ønsket, at der ikke maatte lægges vor Udvandring Hindringer i Veien for frit at kunne passere gjennem de forskjellige Lande. Vi haabe, at Missionairerne nu ville begynde at gjøre alle mulige Forberedelser for den kommende Emigration. Vi have allerede bedet om at faae Emigranternes Navne opgivne og Pengene til deres Reise indsendte, og vi haabe, at de efterkomme dette vort Ønske hurtigst muligt. At gjøre Forberedelser til Emigrationen burde fra nu af og til Skibene ere afseilede ligge Missionairerne paa Sindet, saaledes, at de kunne have Alt i god Orden til den bestemte Tid. De bør gjøre sig bekjendte med alle de Omstændigheder, der ere forbundne med de Hellige i deres Virkekredse, og de bør ogsaa erindre Alt, hvad der tidligere har været skrevet i „Stjernen" om Emigrationen, og derved undgaae at gjøre mange Spørgsmaal, som tilfulde ere besvarede i de forskjellige Artikler, der ere blevne skrevne om denne Sag. Ved at læse de tidligere Aargange af „Stjernen" kunne de næsten faae Oplysning om Alt, hvad der vedrører Emigrationen, og naar Brødrene i Præstedømmet selv ere bekjendte med de Raad, der tidligere ere blevne givne, og med den Fremgangsmaade, man har brugt forhen, ville de være istand til at hjælpe de Hellige betydeligt.

Medens vi skrive om Emigrationen, kunne vi meddele de Hellige, at Reisen herfra til Utah vil sandsynligviis blive dyrere end forrige Aar; vi kunne dog endnu ikke bestemt opgive Prisen, men antage, at det omtrent vil koste mindst 15 Rdlr. dansk for hver Voxen herfra til Florence m e r e end ifjor og Børn af de forskjellige Alder i Forhold hertil. Naar Prisen bliver bestemt, skal det være os magtpaaliggende at underrette de Hellige derom.

Vi advare Missionairerne alvorligt om ikke at bruge Overtalelse for at faae Nogen til at emigrere; det skulde da være i et særdeles Tilfælde og under særlige Omstændigheder, og da kun, naar de føle sig tilskyndede dertil ved Herrens Aands umiskjendelige Paamindelser. Vi føle os overbeviste om, at Missionairerne i nogle Tilfælde ere gaaede udenfor Viisdommens Grændser i denne Henseende i deres Iver for at frelse Folket. Dersom et Menneske har annammet Evangeliet, men snarere kun er Hellig af Navn end i Virkeligheden, og han ikke føler det er hans Pligt at udvandre til det Sted, Gud har udpeget til Indsamlingssted for sine Børn, bør ingen Overtalelse finde Sted for at faae ham til at emigrere, men han bør belæres om Nødvendigheden af Indsamlingen; frugter dette ikke, bør man lade ham blive i Babylon indtil han kan fatte, at det er hans Pligt at emigrere; thi dersom han paavirkes af en Andens Argumenter eller Overtalelse, faaer han knapt Styrke nok til at udholde de Prøvelser, han vil møde paa Veien til Zion, og de, han ville faae efterat han er ankommet dertil; han vil da snart blive utilfreds og fortryde at han

forlod Babylon og vil gjøre Udvei for at vende tilbage igjen. Missionairerne ere udsendte for at lære og advare Menneskene og fremsætte rette Principer og vise dem den Plan, Gud har aabenbaret til deres timelige og evige Frelse, men ikke for at overtale dem til at bruge en Fremgangsmaade, som de ellers ikke vilde have benyttet sig af. Vore Ældster ere ikke udsendte for at nøde Folk til at reise til Zion eller overtale dem dertil og faae dem til at reise paa Andres Tro; men de skulle lære Folket selv at faae Tro til at komme frem og adlyde alle de Befalinger, Herren har givet, og lade ham sørge for Følgerne. Vi ansee det ikke for rigtigt, at Nogen begiver sig paa Reisen førend han har en saadan Tro; thi dersom han udvandrede, vilde han ikke være af nogen Nytte for sig selv eller Andre, hverken paa Veien til Zion eller efter Ankomsten dertil, og det er sandsynligt, at efterat et saadant Individ var ankommet til Indsamlingsstedet, vilde han ikke være tilfreds med at blive der. Vi have saa ofte været Vidner til de sørgelige Følger, der have fulgt efter Missionairernes uvise Fremgangsmaade betræffende Emigrationen, at vi ere komne til den bestemte Slutning, at det er urigtigt at lade Nogen, Mand eller Qvinde, reise, som ikke selv kan indsee Nødvendigheden af og det Gavnlige i at udvandre. Dersom Vedkommende lever og vedbliver at være et Lem i Menigheden, vil han ikke blive længe i Babylon førend han vil være glad ved at reise bort derfra, og naar han da emigrerer og er kommen hjem til Zion, vil han kunne skattere de Velsignelser, han nyder.

Den Lethed, hvormed de, der have været begjærlige efter at udvandre, nylig have været istand til at forlade disse Lande, har bevæget Mange til at reise, som, dersom større Offere udfordredes, enten ikke havde emigreret eller idetmindste ikke saa hurtigt. Det Exempel, de have havt for sig derved, at mange af deres Brødre og Søstre — mange af dem vare maaskee i Familie med dem eller Bekjendte af dem — ere udvandrede og de gode Nyheder, der ere komne fra dem, have bevirket, at de have følt Trang til ogsaa at reise bort, især naar Missionairerne have prædiket for dem og havt personlige Samtaler med dem og baaret gode Tidender om Zion. Saadanne Exempler og en saadan Aand er smitsom, og vi tvivle ikke om, at Mange ere blevne bevægede deraf til at drage bort, istedetfor at gaae efter deres egen Overbeviisning og for at adlyde alle Guds Befalingrr, i hvilke den, at opbygge Zion, indtager en fremragende Plads. Om Nogen drager til Zion af uædle Bevæggrunde, vilde det være sørgeligt, thi da er Vedkommende i Fare for at blive utilfreds og vil muligen forlade Indsamlingsstedet under Indflydelse af en endnu daarligere Aand end den, de reiste dertil med, medmindre han søger at komme i Besiddelse af den Hellig-Aand og større Kraft end han tidligere besad. De, der reise til Zion for at adlyde Guds Befaling og for at blive bekjendte med Folket der, saavel i gode som onde Dage, burde aldrig lade sig forlede af de Beretninger, de høre om den Lethed, med hvilken Folket der kan erhverve sig Livets Nødvendigheder og Behageligheder, til at anstrænge sig endmere for at komme dertil, ei heller skulde de lade de onde Rygter, de maatte høre om Zion, slappe deres Anstrængelser for at tilveiebringe de nødvendige Midler til deres Udfrielse. Enhver Hellig burde lade sig lede af ædle og rene Bevæggrunde til at udvandre og ikke lade lave eller usle Beregninger bevirke, at deres Længsel efter og deres Anstrængelser for at komme dertil forøges. Den Sidste-Dages Hellig, som ikke ligesaa gjerne vil drage til Zion, naar Modgang

og Fattigdom hersker der, som naar Lykken er med Folket, er uværdig til at komme til Guds Børns Forsamlingssted og nyde dets Goder og Velsignelser, og han vil sikkerlig aldrig, idetmindste ikke saalænge han føler saaledes, opnaae en celestial Herlighed. Skjøndt vi have Afsky for de Forurettelser, der ere tilføiede Guds Folk, ere vi dog paa een Maade glade for, at de ere komne, thi de have forhindret Mange i at reise dertil og have faaet Mange til at flye bort derfra, som ellers vilde have blevet der og ved deres Indflydelse og Nærværelse bevirket Forstyrrelse iblandt Folket og skadet Zion og dets Fremgang.

Vi haabe, at Missionairerne ville lægge Vægt paa hvad vi i denne Artikel have omskrevet og søge ved gode Raad og Belærelser at rette de feilagtige Begreber, Enhver maatte have om Emigrationen.

Beskikkelse.

Eldste Gustav Pegau er beskikket til at præsidere over Fredericia Conference.

Forandring.

Øen Bornholm, som tidligere har udgjort en Conference for sig selv, bliver for Fremtiden at regne under Kjøbenhavns Conference, under Bestyrelse af dennes Præsident.

Jesse N. Smith,
Præsident
for den Skandinaviske Mission.

Sakramentet.

(Fra „Millennial Star.“)

Iblandt det, der er forbunden med Guds Rige, bør den hellige Nadvere ikke undgaae vor Opmærksomhed. Jesus selv indstiftede den iblandt sine Disciple og befalede dem at nyde den til hans Ihukommelse indtil han kom igjen her paa Jorden; for at de endmere kunde fatte Nødvendigheden af at efterkomme hans Befaling, sagde han: „Dersom I ikke æde Menneskens Søns Kjød og drikke hans Blod, have I ikke Livet i Eder. Dette viser os tydeligt Vigtigheden af at gjøre efter Jesu Befaling. For at kunne have det Liv i os, Christus omtaler, er det al-

deles nødvendigt at deeltage i Nydelsen af Herrens Nadvere, saa ofte som det er os muligt.

Nogle ville maaskee antage, at denne Sag er af liden Vigtighed, og at man behøver ikke at skjænke den megen Opmærksomhed; det er dog ganske modsat, thi det er en Ordinantse, som der er megen Værd i, og det er ikke alene en Rettighed, men en ligefrem Pligt, som Herren har paalagt os at udføre, idet han gjorde denne Indstiftelse. Vi troe der findes Nogle i Christi Kirke, som ikke fæste deres Blik nok paa denne Sag eller satte dens Vigtighed tilfulde, at dømme efter deres Udeblivelse fra Forsamlingen paa de Tider, det er nødvendigt for Alle at være tilstede. Den ene Søndag efter den anden gaaer hen uden at de nyde Nadveren, og den Følelse, at det er det samme, enten de deeltage i den eller ikke, synes at være fremherskende. Ved denne Fremgangsmaade bedrøves Herrens Aand og den viger gradviis bort fra Individer, som tænke og handle saaledes, indtil Mørkets Aander faae deres Indpas, hvilke ofte leder Vedkommende bort fra Herrens Veie. Hvor Ligegyldighed hersker blandt de Hellige med Hensyn til denne Ordidinantse, finde vi, at Evangeliets sande Aand mangler og, som Følge heraf, opfyldes andre Pligter heller ikke punktligt; thi naar den Aand, der bevirker, at vi handle i Retfærdighod, har forladt os, findes det Liv, Christus omtaler, ikke i os. Hvis en Ældste skulde prøve paa at spørge Vedkommende hvorfor de ere ligegyldige i at efterkomme eller overholde denne Ordinantse — samtidig med at foreholde dem de Velsignelser, de kunne nyde ved at nyde Nadveren — finder man strax mange Undskyldninger (af hvilke nogle kunne synes meget sandsynlige), hvormed man vil retfærdiggjøre sig for Udeblivelse fra Forsamlingerne. Men for den Ældste, der lever efter sin Religion, vise disse Undskyldninger sig i et ganske andet Lys. Vi, som Hellige betragtede, retfærdiggjøres ikke ved at lade os paavirke af de om os stedfindende Omstændigheder; thi vi bør ikke lade enhver lille Hindring, der møder os paa vor Vei og som i Regelen er dannet af Sandhedens Fjende, afholde os fra at udføre vore Pligter eller fra at fremme Guds Riges Interesser. Vi skulde hellere lade Omstændighederne rette sig efter os, paa det vi kunde ære vor himmelske Fader og derved bestandig tilegne os hans Naade og Velbehag. Disse Goder kunne kun opnaaes ved bestandig Paakaldelse til vor himmelske Fader og ved Aarvaagenhed over os selv og de Indflydelser, der omgive os paa vor Vandring her i Livet. De, som regelmæssig overvære Forsamlingerne og nyde Nadveren, ere i Almindelighed fyldte med Guds Aands livgivende Indflydelse, og ved den erholde de Styrke til at stride mod Mørkets Magter, som lure paa at lede den Svage og Uagtsomme bort fra Sandhedens Sti. Vi bør være meget forsigtige for at vi ikke ved vor Ligegyldighed og Uopmærksomhed mod Evangeliets Ordinantser skulde give Plads for Fristeren og lade ham faae Magt over os; thi dersom vi lade ham faae Indpas hos os, vil det ende med Frafald, hvilket bringer Sorg og Elendighed med sig.

Det er i de Forsamlinger, i hvilke vi nyde Nadverens Sakramente, vi see Evangeliets Kraft tilkjendegive sig og nyde de samme Velsignelser, de Hellige i gamle Dage nøde; Guds Tjenere blive i disse Sammenkomster inspirerede af Aanden til at tale om den herlige Fremtid, der venter de Trofaste, og de Hellige selv kunne i saadanne Forsamlinger bære Vidnes-

byrd om Gud og hans Rige og paa denne Maade opbygge og styrke hinanden indbyrdes.

Forældre burde belære deres Børn om denne hellige Ordinantse og vise dem hvilke Velsignelser de kunne nyde ved at efterkomme den, saa at de ikke skulde deeltage i Sakramentets Nydelse uden at have Forstand derpaa; naar de da efterhaanden voxe til, vil deres Tro blive stærkere og de ville eengang staae som trofaste Mænd og Qvinder i Guds Rige. De Exempler og Belærelser, Børnene faae, medens de ere ganske unge, gjøre i Regelen et mægtigt Indtryk paa dem og de rette sig maaskee derefter i deres Opvæxt. Derfor er det af største Nødvendighed at Forældre lære deres Børn alle gode og og nyttige Ting, baade ved Forskrifter og Exempler; thi det Første gavner Intet uden det er forenet med det Sidste.

Formedelst vor Svaghed ere vi henfaldne til at gaae bort fra Pligtens Sti og udøve Smaafeil, som ikke ere vor himmelske Fader til Behag; men ved at deeltage i Sakramentet kunne vi erholde Tilgivelse for disse smaae Svagheder eller Feil, fornye vore Pagter med Herren og erholde mere af hans Hellig-Aand, som kan sætte os istand til at modstaae de onde Indflydelser, af hvilke vi maatte være omgivne. Hvis Betydningen af denne Ordinantse fuldelig forstodes af de Hellige, vilde de skattere den mere end de for nærværende Tid gjøre. De, som leve efter deres Religion, hilse med Glæde Sabbathsdagen, ikke alene fordi det er en Hviledag, men ogsaa fordi det er en Dag, paa hvilken de kunne samle sig omkring Herrens Bord for at deeltage i Nydelsen af Herrens Nadvere. Forend man deeltager i det hellige Maaltid, skulde Sindet være forberedet til den hellige Handling; thi Den, som æder og drikker uværdig, æder og drikker sin Sjæl til Fordømmelse. Dette skulde Enhver lægge paa Sindet, og vi burde prøve os selv for at erfare om vi ere forligte med Gud og Menneskene; vi bør være enige med Guds Præstedømme paa Jorden og staae i godt Forh.ld til vore Brødre og Søstre, og, skulde der findes Splidagtighed mellem Nogen, bør Forsoning først skee, førend vi deeltage i Ordinantsen. Dersom vi tidligere ikke have overtænkt dette saa nøie, lad os da i Fremtiden have vor Opmærksomhed henvendt derpaa, saa at Herrens Aand ikke skal vige fra os aldeles og vi blive Offre for Satan og derved gaae glip af den Herlighed, vi kunde erholde ved at at adlyde denne og andre Ord nantser, Bud og Befal nger, Herren har paalagt sine Børn i denne Uddeling at efterkomme.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1839. (Fortsat fra Side 142.)

De tolv Apostler, saavelsom alle de Hellige, bør være rede til at bekjende alle deres Svagheder og Feil og ikke holde den mindste af dem skjult; de Tolv bør være ydmyge, ikke hovmodige eller stolte og ei heller bør den Ene søge at overgaae den Anden, men altid handle saaledes, at det kan tjene dem Alle til Gavn; de bør bede

for hinanden, ære deres Broder og ikke bagtale ham eller tale ilde om hans Navn. Hvorfor vil Mennesket ikke lære Viisdom i denne sidste Tid, i hvilken vi have saa mange Vidnesbyrd og Exempler til vor Veiledning, hellere end at lære ved en bedrøvelig Erfaring? Skulde de to Brødre, som nu ere ordinerede til at være Apostler istederfor de to, som ere faldne, begynde at ophøie sig indtil de styrte dem i Fordærvelsens Gab og derpaa vade gjennem Mørke og Elendighed, liig Judas, og lade Satan have Magt over dem, liig nogle af de Tolvs Qvorum allerede have gjort, eller ville de lære at bruge Viisdom og vandre fremad i Ydmyghed? Jeg haaber og beder til Gud, at de maatte lære Viisdom og holde sig ydmyge for Gud vor evige Fader.

Naar de Tolv eller andre Vidner fremstaae for Forsamlinger, det være sig paa hvilketsomhelst Sted paa Jorden, og de prædike ved Guds Aands Kraft og naar Folket forundrer sig derover og siger: „Den Mand har talt længe og mægtigt,“ lad da den Mand eller de Mænd være forsigtige i ikke at tilskrive sig selv Æren derfor, men lad dem erindre, at de skulde holde sig ydmyge og give Gud og Lammet Æren; thi det er ved det hellige Præstedømmes Kraft og ved Aandens Indskydelse de tale. Er Mennesket vel Andet end Støv? Eller fra hvem faaer han sin Kraft og sine Velsignelser, uden fra Gud?

Derfor, I tolv Apostler, læg nøie Mærke til hvad jeg sagde, og brug Viisdom for Christi og Eders egen Sjæls Frelses Skyld. I ere ikke udsendte for at blive belærte, men for at give Lærdom. Værer ydmyge, sagtmodige og trofaste, thi denne er en Advarsels Tid og ikke en Tid til megen unyttig Tale. Værer ærlige og oprigtige og værer ikke Øientjenere, men værer aabne og frimodige i al Eders Vandel.

O, I Tolv og alle Hellige! Forraad aldrig Himmelen, selv om Eders Prøvelser, Fristelser, Sorger og Bekymringer skulde blive saa store, at det synes Eder umuligt at udholde dem; forraad aldrig Jesus Christus, ei heller Eders Brødre; fremsæt ikke Aabenbaringerne i et andet Lys end det, hvori de ere givne og skrevne, hvadenten de findes i Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog, eller de, som forhen ere givne og som i Fremtiden ville blive givne Mennesket enten i denne eller den tilkommende Verden. Ja, vær forsigtig i alle Eders Handlinger, saa at I ikke skulde være Aarsag i at uskyldigt Blod bliver udgydt, og I derved faae Eders fortjente Straf. Alle andre Synder ere smaae i Forhold til den, at synde imod den Hellig-Aand og at begaae Forræderi imod sine Brødre.

Jeg vil tale til Eder om en anden Ting — en Regel, som har været sikker fra Verdens Begyndelse af og er paalidelig endnu og vil fremdeles være det, den er: At naar et Menneske staaer op for at fordømme Andre og finder, at hele Kirken er faren vild, medens han selv troer sig at være retfærdig, viid da, at det Menneske staaer paa Randen til Apostasie og Fortabelse; dersom han ikke omvender sig, vil han vende denne Guds Gjerning Ryggen, ligesaa sikkert som Herren lever. Denne Regel er ligesaa paalidelig som Jesu Ord, naar han siger, at den, som begjærer Tegn, er ond og vanartet; denne Regel staaer ligesaa fast som Himmelens Piller, thi naar I see et Menneske, der begjærer Tegn eller mægtige Gjerninger, kunne I lide paa, at han er ond og vanartet.“

Omtrent ved denne Tid gav jeg, til Svar paa mange Spørgsmaal, der vare blevne rettede til mig, en Forklaring over Præstedømmet og mangfoldige Lærdomme,

som staae i Forbindelse dermed, af hvilken det Følgende er et kort Udtog:

Præstedømmet blev først skjænket til Adam; han erholdt Præsidiet derover og var i Besiddelse af dets Nøgler fra den ene Generation til den anden. Han fik det førend denne Verden blev dannet, thi vi læse i 1ste Mosebog, at han fik Herredømmet over hver levende Skabning. Han er Michael, Erkeenglen, som omtales i Skrifterne. Derefter blev Noah bestikket til det; han er Gabriel og har Myndighed næst efter Adam i Præstedømmet. Gud bestikkede ham til dette Embede og han var Faderen til alle dem, der levede paa hans Dage; derfor fik han Herredømmet over dem. Disse Mænd havde Nøglerne til Præstedømmet, først paa Jorden og senere i Himmelen.

Præstedømmet er evigt og var til hos Gud fra Evighed af og vil vedblive at existere i al Evighed; det er uden Dages Begyndelse og Aars Ende. Nøglerne dertil maae gjengives fra Himmelen, naarsomhelst Evangeliet skal prædikes for Menneskene. Naar Præstedømmet med dets Magt og Myndighed gjengives, skeer det med Adams Samtykke og under hans Ledelse.

(Fortsættes.)

Adresse.

Eldste S. J. Jonassen,

Brogaden Nr. 21.

Odense.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.